

TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A III-A CIVILĂ

Dosar nr. 15869/3/2021

SENTINȚA CIVILĂ NR. 974
Ședința publică din data de 14.06.2022
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE – TUDOR CORINA
GREFIER – BERARU ANA-MARIA

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe reclamantul **TUDOSAN IONEL**, în contradictoriu cu pârâțul **STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE**, cauza având ca obiect *acțiune în răspundere delictuală*.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 18.05.2022, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta, când instanța a amânat pronunțarea pentru data de azi, 25.05.2022, când instanța a amânat pronunțarea la data de azi, 08.06.2022, când instanța a amânat pronunțarea la data de azi, 14.06.2022.

TRIBUNALUL,

Asupra cauzei civile de față:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a III-a Civilă, la data de 28.05.2021, sub nr. 15869/3/2021, reclamantul **TUDOSAN IONEL**, în contradictoriu cu pârâțul **STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE**, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce va pronunța să dispună obligarea pârâțului la plata următoarelor sume:

- Suma de 40.000 lei, reprezentând cheltuieli de Judecată efectuate de reclamant cu ocazia judecării cauzei penale înregistrate sub nr. 2600/1/2015 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție (etapa fondului) și a cauzei înregistrate sub nr. 1822/1/2017 (etapa apelului) pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a soluționat apelul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe Lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 49/31.01.2017, pronunțată de Înalta Curți de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr. 2680/I/2015.

-Suma de 1.000.000 lei, reprezentând daune morale cauzate reclamantului prin declanșarea procesului penal, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea - nelegală în judecată, în stare de control judiciar (cu obligarea de a nu părăsi localitatea de domiciliu - Craiova) urmată de stingerea acțiunii penale prin-achitare și implicit pentru atingerea adusă dreptului la libertate și siguranță, Ia. libertatea de circulație (mișcare) a reclamantului la viața familială, imagine, onoare și demnitate, reputație, inclusiv dreptul la viața privată.

- plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentului litigiu, potrivit art. 453 Cod procedură civilă.

În motivarea cererii sale, reclamantul a arătat următoarele:

1.Începând cu data de 18.05.2007 reclamantul a fost numit în funcția de procuror la Direcția: de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - structura centrală, anterior activând în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova.

2.Prin Rechizitoriul nr. 649/P/2014 din data de 29.06.2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a dispus trimiterea reclamantului în judecată, în stare de control judiciar (obligarea de a nu părăsi localitatea de domiciliu -Craiova), pentru pretinsa săvârșire a unei fapte asimilate de corupție (complicitate la infrațiunea de șantaj, forma agravată).

2. Având în vedere calitatea reclamantului - de procuror D.I.I.C.O.T. - structura centrală, dosarul a trimis spre judecată Înaltei Curți de Casație și Justiție și înregistrat sub nr. 2600/1/2015.

3. Menționează faptul că odată cu începerea urmăririi penale împotriva reclamantului - sfârșitul lunii mai 2015 ~ D.N.A făcând public acest fapt, întrucât buna reputație a procurorului era o obligație pentru a activa la această instituție, a fost nevoit să-și dea demisia din această funcție, cu data de 15.05.2015, Consiliul Superior al Magistraturii aprobându-mi cererea de încetare a activității la D.I.I.C.O.T. și revenirea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova.

Prin HCSM 390/01.07.2015 reclamantul a fost suspendat din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, fiind trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de complicitate la șantaj.

Prin Sentința penală nr. 49/31.01.2017, Înalta Curte de Casație și Justiție, în complet de 3 judecători, a dispus achitarea reclamantului în temeiul art 396 alin. 5 rap, la art. 16 lit. b) teza I din CPP,

Soluția a rămas definitivă prin Decizia penală nr. 92/30.05.2018, dosar nr. 1822/1/2017, pronunțată în complet de 5 judecători de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cu referire la primul capăt al cererii de chemare în judecată, reclamantul precizează următoarele:

În cursul judecării cauzei, având în vedere complexitatea cauzei, a procedat la angajarea ca apărători a domnilor avocați, Moleanu Dan, din cadrul Baroului Dolj și Mihnea Stoica, din cadrul Baroului București.

Cei doi avocați l-au reprezentat atât la judecarea cauzei în fond cât și la judecarea în apel.

Pentru serviciile de asistență juridică, reprezentare, pregătirea apărărilor, în cadrul celor două etape fond și apel, a plătit fiecăruia dintre cei doi avocați un onorariu în cuantum de 15.000 lei, conform chitanțelor seriile CABAVM, Nr.0000001062 și 0000001063, din data de 25.05.2020 - avocat Moleanu Dan și, respectiv, adevărîței seria CIALTE. 31254469, din data de 21.12.2018, emise de Patria Bank SA, de depunere a sumei de 15.000 lei în contul SCA „Mihnea Stoica și Asociații” - atașate prezentei.

De asemenea, pentru transportul de la locuința din Craiova, având impusă obligația de a nu părăsi localitatea de domiciliu, până la sediul instanței de judecată, în București, la fiecare termen de judecată, a folosit autoturismul proprietate personală, fiind necesară deplasarea atât a reclamantului, cât și a avocatului Moleanu Dan.

Astfel cum reiese din extrasele portal atașate prezentei, au avut loc minim; 37 de termene - în cadrul dosarelor nr. 2600/1/2015 (fond) și 1822/1/2017 (apel),. 3380/1/2015 (contestație), fără a lua în calcul și alte dosare înregistrate pentru contestații. :

Raportat la numărul de kilometri din Craiova și București, respectiv 228 km și la minim 37 de drumuri (dus-întors), la faptul că se consumă 7,5 l/100 km combustibil, conform normelor-legale, solicit obligarea pârâtului la plata cheltuielilor materiale în cuantum de 6.300 lei

(16.872 km x 7.5 l/100 km combustibil motorină).

Termenele de judecată la ICO erau fixate lunar, chiar și mai multe termene/lună, judecata desfășurându-se pe parcursul a 3 ani fără o lună, respectiv 35 luni.

La aceste deplasări se adaugă și termenele care au fost fixate pentru judecarea contestațiilor făcute împotriva măsurilor preventive, al căror număr nu și-l mai amintește.

De asemenea, în cadrul cheltuielilor totale în cuantum de 40.000 lei solicitate întră și cele efectuate cu asigurarea unei mese/zi apărătorului din Craiova.

Temeinicia capătului de cerere privind obligarea la plata cheltuielilor de judecată, art. 276 alin. 6 CPP, art. 453 alin. 1 CPC, răspunderea civilă delictuală:

Procesul penal, fiind finalizat printr-o hotărâre de achitare, atât în fond, cât și în apel sunt aplicabile prevederile art. 276 alin. 6 CPP rap. la art. 453 CPC, fiind îndeplinite toate condițiile de exercitare a acțiunii civile, prevăzute de art. 32 alin. 1 CPC, inclusiv calitatea

procesuală pasivă a statului, deoarece prin trimiterea în judecată a reclamantului s-a stabilit un raport juridic litigios între stat și reclamant.

Statul este singurul titular al acțiunii penale, potrivit CPP. Din punct de vedere procesual, ca subiect activ al acțiunii penale, statul încredințează exercițiul acțiunii penale Ministerului Public.

Chiar dacă statul, în procesul penal, nu a avut calitatea de "parte" acesta a provocat procesul respectiv, care s-a dovedit neîntemeiat, astfel încât temeiul de drept substanțial pentru obligarea la plata cheltuielilor de judecată este răspunderea civilă delictuală.

În doctrină s-a considerat că acordarea cheltuielilor de judecată are la bază și principiul răspunderii civile delictuale, iar cheltuielile de judecată nu pot fi limitate numai la finalitatea de a constitui o sancțiune civilă, având și rolul de a despăgubi partea care a câștigat procesul și care nu este vinovată de declanșarea activității judiciare.

La baza stabilirii obligației de restituire a cheltuielilor de judecată, indiferent de natura litigiului, stă culpa procesuală, care este prezumată de lege, atât în dreptul procesual civil, prin dispozițiile art. 453 alin. 1 CPC, cât și în dreptul procesual penal, prin art. 275 alin. 1 pct. 1-4., alin. 2, alin. 3, art. 276 alin. 5 din CPP. (Decizia nr. 59 din 18,09,2017, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept și Decizia nr. 463 din 28.06.2018 pronunțată de Curtea Constituțională.)

Astfel cum rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 275 alin. 1 pct. 4 și alin. 3 din CPP, în cazurile în care nu se poate reține culpa procesuală a inculpatului, a părții vătămate sau a părții civile, cheltuielile judiciare sunt suportate întotdeauna de stat, iar potrivit opiniilor doctrinare conținutul acestor texte indică tocmai culpa procesuală a organului de urmărire penală în instrumentarea cazului, organ care acționează în numele statului, acesta din urmă fiind titularul acțiunii penale. (Noul Cod de procedură penală comentat, Nicolae Volonciu, Andreea Simona Uzlău ș.a. Editura Hamangiu, 2014, pag 652. în același sens și Grigore Gr. Theodoru, Tratat de drept procesual penal, ediția a 3-a, Editura Hamangiu, 2013, pag 37).

Inculpat în cauzele anterior menționate, a efectuat cheltuieli judiciare proprii pentru judecarea cauzei anterior menționate (onorarii de avocat, cheltuieli de transport) care s-a finalizat cu soluția de achitare, astfel încât nu se află în situația de a-i fi restituite de partea civilă sau persoana vătămată având în vedere că astfel de părți nici nu există în cauză, Or, aceste cheltuieli au fost determinate de către stat, prin reprezentantul său, Ministerul-Public.

Potrivit art. 276 alin. 5 și 6 CPP; " (5) în caz de achitare, persoana vătămată sau partea civilă este obligată să plătească inculpatului și, după caz, părții responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceștia, în măsura în care au fost provocate de persoana vătămată sau de partea civilă." (6) în celelalte cazuri instanța stabilește obligația de restituire potrivit legii".

Or, astfel cum rezultă din considerentele Deciziei ICCJ nr. 20 din 19.03,2018 referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile privind chestiunea dacă dispozițiile art.453 alin. 1 CPC, raportat la art. 276 alin. 6 CPP pot constitui temei legal de acordare a cheltuielilor de judecată de la statul roman, pct. 49, sintagmei "celelalte cazuri"(art 276 alin. CPP) i se circumscrie și situația în care inculpatul față de care s-a pronunțat o soluție de achitare a efectuat cheltuieli în procedura judiciară penală în care a fost angrenat, determinat de faptul că, în cauză, nu există parte vătămată sau parte civilă, caz reglementat de prevederile alin. 5 al aceluiași articol din cod.

Răspunderea statului este una obiectivă, întemeiată pe obligația de a garanta riscul de activitate a serviciului public de înfăptuire a justiției.

Prin urmare, în baza art. 276 alin. 6 CPP, art. 453 alin. 1 cu referire la art. 2 alin. 2 CPC, astfel cum rezultă și din Decizia ICO m, 20 din 19.03.2018, anterior menționată, statul roman, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de garant al înfăptuirii justiției și de titular a acțiunii penale, a pierdut procesul penal, astfel încât reclamantul trebuie să fie despăgubit de către stat cu cheltuielile de judecată în quantum total de 40.000 lei, efectuate în cauza penală care s-a soluționat în mod definitiv prin soluția de achitare, cheltuieli ce au fost determinate de către stat prin Ministerul Public.

Doctrina de specialitate în materie este în același sens:

» " procesul penal obligația suportării acestora ^cheltuieli de judecată efectuate de părți,; are un caracter complex și diferențiat de cel din procesul civil, făcând dificilă fundamentarea lor teoretică, dar totuși, atunci când ele nu pot fi asociate culpei" infracționale, acestea se suportă potrivit legii civile (N. Volonciu, Tratat de procedură penală, voi I, Editura Paideia, 2001). "

Obligația statului de a suporta cheltuielile avansate de părți este subsidiară și integrală, în sensul că intervine atunci când o astfel de obligație nu incumbă altor părți sau subiecți procesuali principali ai procesului penai și cuprinde toate cheltuielile efectuate cu desfășurarea procesului. În mod particular, atunci când dispoziții/e procesual penale stabilesc că obligația de restituire a cheltuielilor de judecată se stabilește potrivit legii civile, iar în proces nu se poate reține culpa procesuală a inculpatului, părții vătămate sau părții civile, conținutul textelor indică tocmai culpa procesuală a organului de urmărire penală în instrumentarea dosarului (Noul Cod de Procedură Penală comentat, N, Volonciu, A.S, Uzlău, ș.a. Editura Hamangiu, 2014, Tratat de drept procesual penal, G.GH, Theodoru, Editura Hamangiu, 2013),

» în stabilirea obligației de suportare a cheltuielilor de judecată efectuate în procesul penai trebuie avută în vedere culpa infracțională, iar numai în subsidiar culpa procesuală, atât în privința autorităților judiciare, cât și a părților. Astfel, dacă inculpatul a fost achitat obligația suportării cheltuielilor judiciare rămâne în sarcina statului, pe temeiul culpei procesuale a autorităților Judiciare (G, Mateuț, Tratat de procedură penală. Voi II, Ed, Hamangiu, 2013).

> Cu referire fa daunele morale solicitate precizez următoarele:

Astfel, cum a mai arătat, la trimiterea în judecată – 29.06.2015 - reclamantul ocupă funcția de procuror în cadrul D.I.I.C.O.T. - Structura centrală, instituție la care activează de aproximativ 10 ani.

Odată cu începerea urmăririi penale împotriva reclamantului - sfârșitul lunii mai 2015 ~ DNA făcând public acest aspect, întrucât buna reputație a procurorului era o obligație pentru a activa la această instituție, a fost nevoit să-mi dau demisia de onoare din acea funcție, cu data de 15,05,2015, Consiliul Superior al Magistraturii aprobându-mi cererea de încetare a activității la DIICOT și revenirea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova.

Aceasta a fost prima consecință a demersurilor făcute de procurorul de caz din cadrul D.N.A, care, nu a depus nici cel mai mic efort în a analiza probatoriul administrat, fapt confirmat prin soluțiile de achitare, după ce s-a sesizat din oficiu și după ce anterior, într-o cerere de ; prelungire a unor măsuri de supraveghere cu privire la alt inculpat și persoane cercetate în cauză, menționase că nu există indicii împotriva subsemnatului.

A doua consecință a fost atingerea adusă dreptului la libertate și siguranță, la libertatea de circulație (mișcare) a reclamantului prin aceea ca, prin Ordonanța nr. 649/P/2014 din data . de 26.06.2015 s-a dispus luarea măsurii controlului judiciar având instituită obligația de a nu părăsi localitatea de domiciliu (Craiova) și de a mă prezenta la organele de poliție în raport de programul întocmit de acestea,(Ordonanța anexată prezentei), măsură ce a fost menținută până la data de 28.09,2016, 1 an și 3 luni.

De data aceasta, pe lângă faptul că D.N.A. a făcut publică, în mass media, trimiterea reclamantului în judecată, procurorul de caz a urmărit distrugerea iremediabilă a imaginii și onoarei, fiind conștient că anterior ocupării funcției la D.I.I.C.O.T., reclamantul își desfășura activitatea în mun, Craiova, unde lucrase și colaborase cu organele de poliție, de data aceasta trebuind să apară în fața acestora în calitate de inculpat, pentru o pretinsă faptă de violență și asimilată infracțiunilor de corupție.

În această perioadă, deși avea în îngrijire o persoană aflată în stare gravă de boală și foarte în vârstă, cu toate că a solicitat judecătorului de cameră preliminară înlăturarea măsurii controlului judiciar sau cel puțin înlăturarea obligației de a nu părăsi localitatea, cererile i-au fost respinse. Consecința directă a acestui fapt a fost că bunica sa, Dinu Ecaterina, nu a mai putut beneficia de ajutorul său și la scurt timp, afectată și de situația în care se afla, a decedat. Trebuie să precizeze că în ziua înmormântării, reclamantul a trebuit să se prezinte la organele de poliție pentru a semna că nu se sustrage de la cercetarea judecătorească.

A treia consecință implicită a fost aceea a întreruperii legăturilor familiale cu soția și copiii aflați în București, legături întrerupte în mod brutal, procurorul și judecătorul de cameră preliminară refuzând să schimbe timp de câteva luni obligația de a nu părăsi domiciliul - Craiova.

De asemenea, odată cu inculparea și trimiterea în judecată, de rușinea situației în care se afla, a întrerupt orice legătură cu foștii colegi, atât cu cei din București, având în vedere obligația impusă de a rămâne și nu părăsi Craiova, cât și cu cei din Craiova.

Menționează, totodată, că imaginea reclamantului a fost afectată în mod foarte grav afectată și în raport de prietenii și cunoștințele subsemnatului, din comportamentul acestora, care aflaseră din mass media despre trimiterea în judecată (unele cotidiene menționând în mod fals chiar și faptul că ar fi fost reținut) deducând că au răcit relațiile dintre aceștia.

Precizează că, modul în care autoritățile s-au pronunțat asupra vinovăției reclamantului a fost de natură să influențeze în mod direct articolele de presă, precum și percepția opiniei publice, cu consecințe directe asupra sa, dat fiind faptul ca profesia de magistrat trebuie să fie asociată unei reputații profesionale și morale iresproșabile, iar aceasta, odată afectată este practic imposibil de restabilit, în percepția publicului rămânând în general impresia negativă și acuzațiile aduse reclamantului, considerat compromis la nivel profesional,

Urmarea tuturor acestor situații a fost aceea că nu a mai putut să apară în public, starea psihică fiind deteriorată iremediabil datorită stresului, apăsare psihică în fața comunității, având dificultăți de concentrare, stare de tristețe și anxietate, depresie, aspecte inerente situației prin care a fost nevoit să trec. În aceeași situație s-au aflat și membrii familiei, soția și cei 2 copii, afectați psihic, traumatizați de situația sa.

De altfel, după dispunerea definitivă a achitării, nu a mai fost în plenitudinea facultăților psihice de a-și relua funcția de procuror, până la ieșirea la pensie luându-și concediu de odihnă și concediu medical.

O altă consecință la fel de importantă a procedurii judiciare penale a fost aceea a suspendării din funcția de procuror începând cu data de 01.07.2015, imediat după punerea: în mișcare a acțiunii penale și lipsirea reclamantului și a familiei de o sursă importantă de venit, respectiv salariul reclamantului și de asistență medicală gratuită pe o perioadă de 3 ani.

Durata de 3 ani a procedurii a produs implicit efecte și în planul existenței materiale, familia:- trăind din venitul soției, trebuind să mă împrumut la diverse persoane- familia soției, prieteni, colegi avocați, cu atât mai mult cu cât lunar trebuia să achit o rată bancară de 500 euro la BRD.

Tot o consecință a situației reclamantului a fost aceea că fiul său a trebuit să abandoneze facultatea pe care o urma în țară și sa plece în străinătate pentru a-și definitiva studiile pe baza unui credit acordat de țara respectivă - Marea Britanie, Totodată, acesta a fost nevoit să abandoneze și practicarea unor sporturi (dans de societate) și participarea la competiții care generau costuri importante, anterior acesta fiind campion național la categoria de vârstă.

Toate acestea l-au afectat psihic, deoarece, în calitate de părinte, aflat brusc într-o astfel de situație, a fost pus în imposibilitatea de a oferi soției și copiilor nivelul de trai și confortul psihologic cu care aceștia erau obișnuși.

Cele mai sus amintite i-au adus grave prejudicii morale și i-au afectat în mod iremediabil imaginea în societate.

Temeinicia capătului de cerere privind daunele morale:

- Art. 1349, 1357, 1381 Cod civil, art 253-253 Cod civil, art, 9 CPP, art. 22 alin 1. și art. 23 alin. 1 din Constituția României, art. 2 din Protocolul nr. 4 adiționale la Convenție, art. 5 din Convenția CEDO

Potrivit art. 1349 Cod civil " orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită, pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin aăfunile ori inacțiunile sa/e drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane" (2) cel care, având discernământ încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate fiind obligat să le repare integral."

Totodată, potrivit art. 1357 Cod civil „Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare” și art. 1381 (1), „Orice prejudiciu dă dreptul la reparație (2) Dreptul la reparație se naște din ziua cauzării prejudiciului, chiar dacă acest drept nu poate fi valorificat imediat [...]”,

3.i. îndeplinirea cumulativă a condițiilor necesare pentru atragerea răspunderii civile delictuale a părâtului

Cu privire la fapta ilicită:

Referitor la condiția existenței faptei ilicite, aceasta, ca element al răspunderii civile delictuale, este definită de doctrină ca fiind "acea acțiune sau inacțiune prin care s-a adus atingere drepturilor subiective ale persoanelor sau intereselor lor legitime, de natură a le cauza un prejudiciu".

În speță, condiția faptei ilicite este îndeplinită, aceasta fiind determinată de:

- declanșarea procesului, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată urmată de stingerea acțiunii penale prin achitare, fapt ce a determinat crearea întregii situații dăunătoare vieții familiale, libertății individuale, patrimoniului, imaginii, onoarei, demnității și reputației și reclamantului, fiind profund afectat psihic, astfel cum a arătat anterior și cum urmează a se confirma prin probatoriul administrat.

Astfel cum rezultă din Decizia Curții Constituționale nr. 136/03.03.2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.539 din CPP, pct. 41, acțiunea

Inițială a statului, în calitate de titular al acțiunii penale, finalizată printr-o soluție de achitare, atât în fond, cât și în apele, nu poate fi calificată decât ca o faptă nejustificată, și în consecință, ilicită care angajează răspunderea sa delictuală în momentul art. 1349 Cod civil, cu atât mai mult cu cât, timp de 1 an și 3 luni mi-a fost adusă atingere dreptului la libera circulație, libertatea de mișcare fiindu-i a fost restricționată, prin aceea că timp de câteva luni a fost obligat să nu părăsească localitatea de domiciliu, iar mai apoi să nu părăsească țara.

În considerentele aceleiași Decizii ale Curții Constituționale se reține faptul că privarea de libertate poate îmbrăca, diverse forme, nu întotdeauna-asemănătoare cu închisoarea, acestea (măsurile preventive) fiind necesare a fi evaluate nu din perspectiva formei, ci a conținutului, cum ar fi obligația de a sta într-un spațiu-limitat, izolarea de societate, de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu anumite persoane.

Or, lezările anterior amintite se referă la drepturi și libertăți, garantate în primul rând constituțional dar și la nivel european.

Astfel, potrivit art. 22 din Constituție, dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.

Art 23 alin. 1 din Constituție precizează faptul că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile. Totodată, alin. 12 prevede că nici o pedepasă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii,

Or, reclamantului i-a fost aplicată măsura controlului judiciar, deși, nu exista niciun indiciu că reclamantul m-aș fi retras urmării sau cercetării judecătorești, neexistând indicii împotriva reclamantului de săvârșire a faptei, fapt recunoscut de procurorul de caz cu ocazia solicitării de prelungire a unei măsuri preventive a altui inculpat.

Totodată, art. 25 din Constituție statuează că dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat

Foarte important de adus în discuție, în legătură cu dreptul la libera circulație, este Art.12 din Protocolul nr. 4 a! Convenției, potrivit căruia;

Oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa.

Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa.

Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora. 4. în anumite

zone determinate drepturile recunoscute în paragraful 1 pot face obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de interesul public într-o societate democratică.

Astfel cum rezultă din cele de mai sus, limitările dreptului reclamantului la libera circulație, puteau interveni doar în cazurile prevăzute alin. 3 și 4, or, măsura controlului judiciar luată pe 1 an și 3 luni nu se justifică, neexistând niciun indiciu că reclamantul i-ar fi sustras cercetării, fiind încălcat raportul de proporționalitate între limitarea acestui drept și scopul legitim urmărit.

Mai mult, soluția achitării, în ambele etape, duce la concluzia ca restrângerea libertății de circulație nu a avut temei legal conducând totodată la încălcarea art. 2 alin. 3 și 4 din Protocolul 4 la CEDO.

În plus, solicită să observe, în același timp, și o încălcare, din acest punct de vedere, și al art. 9 CPP, care reia, în principiu prevederile europene menționate supra și menționează în mod expres dreptul persoanei față de care

S-a dispus nelegal o măsură privativă de libertate (conform Deciziei Curții Constituționale nr. 136 din 03.03,2021, privarea de libertate implică nu doar închisoarea, dar și obligația de a sta într-un spațiu limitat, izolarea de societate, de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu anumite persoane, iar caracterul negai al unei măsuri' privative/restrictive de libertate rezultă din chiar soluția de achitare, astfel încât considerentele trebuie raportate și la dispozițiile art. 9 CPP)

Totodată, s-a încălcat și art. 5 din Convenția CEDO, care consacră dreptul la libertate și siguranță, având în vedere că nu au existat indicii ale necesității de a fi împiedicat să-săvârșesc infracțiuni sau să mă sustrag cercetării, procurorul de caz recunoscând cu ocazia solicitării de prelungire a măsurilor dispuse față de alt inculpat faptul că nu există indicii împotriva sa.

În plus, art. 26 din Constituție statuează că autoritățile publice respectă și ocrotesc viața - intimă, familială și privată. Or, prin dispunerea măsurii de a nu părăsi Craiova, deși familia reclamantului se afla în București, reclamantul fiind plecat din Craiova și activând profesional în București de 10 ani anterior acelei tevaturi, fără a exista indicii de săvârșire a faptelor pretins săvârșite de subsemnatul, darămite indicii că m-aș fi sustras urmăririi penale/cercetării judecătorești, autoritățile publice, prin statul român, urmează a răspunde pentru lezarea profundă a vieții familiale, având în vedere declanșării acțiunii penale, confirmată prin soluția de achitare pronunțată în fond și apel. Inclusiv viața privată a reclamantului a fost nejustificat violată prin aceea că, reclamantul a fost urmărit, prin drone, în locuri private, fapt identificat cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală.

Astfel cum însăși Curtea Constituțională statuează în considerentele Deciziei nr. nr. 136/03.03.2021, aceste dispoziții constituționale reprezintă temeiul pentru justificarea răspunderii delictuale a statului pentru prejudiciul cauzat persoanei supuse unei măsuri preventive de libertate, cu precizarea foarte importantă a Curții Constituționale că privarea de libertate nu înseamnă doar închisoare, ci și obligația de a sta într-un spațiu limitat, izolarea de societate, de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu anumite persoane.

Totodată, Curtea Constituțională reține că principiul fundamental care stă la baza răspunderii civile delictuale, conform căruia orice acțiunea sau inacțiune care conduce la cauzarea în mod culpabil a unui prejudiciu obligă partea care a săvârșit-o să compenseze dauna, funcționează nu numai dacă acțiunea sau inacțiunea încalcă o anumită dispoziție legală expresă, ci și dacă aceasta încalcă o reglementare constituțională care vizează un drept/libertate fundamentală.

Or, în prezenta cauză, astfel cum a arătat sunt vizate mai multe drepturi și libertăți individuale, dar și atributele specifice umane de demnitate, onoare, imagine, reputație.

Art. 252 Cod civil prevede dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane: "orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor Intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică.

Acestea sunt iremediabil lezate prin cauzarea unor puternice sentimente de umilire, de neîncredere, angoasă, tensiune psihică, tulburare, nesiguranță.

Totodată, art. 253 alin. 4 prevede persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este Imputabilă autorului faptei prejudiciabile.

Statul, în speța de față ca titular al acțiunii penale demarate nejustificat licit prin aceea a stingerii prin achitare, este obligat să răspundă pentru consecințele prejudiciabile ale propriei activități judiciare pe care o organizează și conduce în conformitate cu prevederile constituționale și legale, activitate care a produs, în speța de față, prin disfuncționalități și abuzuri, efecte de natură civilă, concretizate în prejudicii materiale și morale subsemnatului, efecte care cad sub incidența legii civile, aspect confirmat de Curtea Constituțională prin Decizia anterior amintită. Statul răspunde în calitate de garant al legalității și independenței actului de justiție.

Statul răspunde pentru consecințele păgubitoare independent de orice culpă, pe temei obiectiv. Ideea fundamentală este aceea a garanției obiective pentru riscurile pronunțării unor hotărâri sau luării unor măsuri nelegale, abuzive.

> Cu privire la prejudiciu

Astfel cum a arătat anterior, prejudiciul moral constă în atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică/psihică a omului, sănătatea și integritatea corporală și psihică, libertatea de mișcare, cinste, demnitate/-onoare, imagine, prestigiu profesional.

Prin restrângerea libertății de mișcare, fiindu-mi îngădit accesul la familia care se afla în București, în Craiova nemaîavând pe nimeni, starea psihică s-a deteriorat profund, de: altfel și starea fizică s-a alterat pe zi ce trece, nu mai aveam pofta de mâncare și a slăbit foarte mult.

Restrângerea dreptului la libertatea de circulație a avut ca și consecințe, astfel cum am; indicat mai sus, imposibilitatea de a o mai îngriji pe bunica, care se afla în Dăbuleni. (anterior procedurii penale ducându-mă în fiecare weekend la aceasta și îngrijind de casa părintească), fapt ce a condus la decesul acesteia (atașat certificatul de deces). Chiar și la înmormântare, reclamantul a întârziat, fiind nevoit să merg la sediul poliției pentru a relata ce s-a întâmplat și că nu mă voi sustrage de la cercetarea judecătorească.

Totodată, restrângerea dreptului de mișcare a avut ca și consecință imposibilitatea participării reclamantului la competițiile sportive ale fiului său (campion național la dans de societate).

Din această perspectivă, prin restrângerea de libertate i s-a adus atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, iar durerile psihice provocate de o asemenea măsură pot și trebuie să fie reparate prin acordarea despăgubirilor.

Finalizarea procesului penal prin soluția de achitare îndreptățește pe reclamantul să solicite repararea pagubei pentru restrângerea libertății în mod nelegal, întrucât rezultatul final infirmă măsurile de restrângere a libertății de mișcare față de reclamantul care a fost acuzat pe nedrept. Astfel, restricția libertății de mișcare nu a avut un caracter licit din perspectiva soluției finale de achitare care are efect retroactiv, prin urmare motivele prezentate de autoritățile statului nu au fost reale fapt ce constituie un motiv în plus de a compensa acest prejudiciu prin acordarea daunelor morale.

În calitate de magistrat, singura sursă de venituri salariale pentru a asigura familiei un nivel de trai normal a fost salariul de procuror, de care a fost privat ca urmare a suspendării din funcție.

Nu a avut posibilitatea să exercite alte funcții publice sau private, nu a avut dreptul să desfășoreze o minimă activitate care să-i asigure mijloacele financiare de subzistență, având restricționată și libertatea de mișcare, nu a avut parte de liniștea și siguranța materială corespunzătoare statutului de magistrat, dobândit prin muncă și eforturi deosebite, având în vedere procedura nelegală și abuzivă inițiată împotriva reclamantului.

Implicit atât reclamantul cât și familia a fost afectați psihic și financiar, familia fiind totodată deprimată, copiii fiind ironizați de colegi, cu toate efectele negative asupra procesului educațional al fiului. Lipsurile materiale pe care le-au suportat copiii au marcat educația și

mentalitatea lor, pentru că din cauza lipsei banilor fiul său a trebuit să renunțe la practicarea sportului de performanță, luat până atunci în particular. Nu au putut să meargă în excursii, concedii, la fel ca ceilalți colegi. Au suportat ironia oamenilor, care le spuneau că au auzit despre familia Tudosan.

Privarea îndelungată (3 ani) de mijloacele materiale necesare existenței proprii și ale familiei, prin neîncasarea salariului pe durata procesului penal, a avut consecințe în plan psihic, fiind de netăgăduit suferințele psihice generate de privațiunile de ordin material.

Data fiind calitatea sa de procuror D.I.C.O.T - Structura centrală, au fost implicit lezate dreptul la onoare, demnitate, imagine, reputație, în același timp cariera sa a fost distrusă.

Atingerea adusă prestigiului profesional, față de împrejurarea că cercetarea și trimiterea în judecată s-au dispus pentru fapte incompatibile cu natura profesiei de magistrat, a fost deosebit de gravă.

Inițierea procedurii penale nelegale împotriva sa, restrângerea libertății de mișcare au avut ca efecte prejudiciul de imagine ca urmare a mediatizării excesive a procesului, expunerea la disprețul public, grava afectare a prestigiului profesional de magistrat, afectarea încrederii și imaginii publice, imposibilitatea de a desfășura activitatea-și de a promova profesional, fiind afectată și familia reclamantului, supusă suferințelor psihice și privațiunilor materiale.

Prejudiciul moral suferit de reclamantul se remarcă și sub aspectul credibilității, profesionale și a poziției sociale deoarece a fost acuzat de infracțiuni pe care nu le-a săvârșit, în mod total abuziv.

Cu privire la raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul moral suferit:

Această condiție este îndeplinită și rezultă din situația reclamantului descrisă anterior determinată de măsurile impuse asupra reclamantului în cadrul unei proceduri judiciare care s-a dovedit a fi nelegală și netemeinică, prin soluția de achitare.

> Cu privire la vinovăție

În calitate de titular al acțiunii penale, fapta statului a generat prejudiciul invocat, iar achitarea definitivă relevă existența culpei, deci a vinovăției, ca element al răspunderii civile delictuale, organele judiciare, atunci când au dispus măsurile procesual penale, fără a face o analiză judicioasă asupra probatoriului administrat în fiecare fază a procesului penal, au acționat cu totală neglijență și imprudență, determinându-și situația arătată la starea de fapt,

Astfel cum a arătat mai sus, și cum rezultă și din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 136/03.03.2021, statul e obligat să răspundă pentru consecințele păgubitoare ale propriei activități judiciare pe care o organizează și conduce în conformitate cu prevederile constituționale și legale, activitate care a produs, în speța de față, prin disfuncționalități și abuzuri, efecte de natură civilă, concretizate în prejudicii materiale și morale reclamantului.

Statul răspunde în calitate de garant al legalității și independenței actului de justiție. Răspunderea sa este angajată indiferent de orice culpă (în speța aceasta există și rezultă din soluția de achitare), pe temei obiectiv.

Pe cale de consecință, în considerarea elementelor de fapt și de drept expuse și în raport de probatoriul administrat în cauză, solicită instanței de judecată să admită acțiunea.

În drept, dispozițiile citate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

În probatoriu, în temeiul dispozițiilor art. 254, solicită administrarea probei cu înscrisuri, martori, precum și orice alte probe care se vor dovedi necesare justei soluționări a cauzei.

Atașez prezentei cereri: Extrase portal cu termenele de judecată dispuse în cauza penală (fond, ape, contestație); Chitanțe piață onorarii avocat; Hotărârea CSM NR. 390/01.07.2015 - suspendare funcție procuror; Ordonanța de dispunere a măsurii controlului judiciar; hotărârile pronunțate de ICO de achitare încheieri ICO - menținere măsuri preventive; Certificat deces bunica reclamantului Articole mass media cu situația sa.

Pârâțul STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE a formulat întâmpinare, solicitând instanței, față de pretențiile reclamantului rezultate din

cererea de chemare în judecată, să admită excepțiile mai jos invocate și să respingă acțiunea în consecință, iar în subsidiar, să dispună respingerea cererii ca neîntemeiată pentru următoarele

MOTIVE:

I. în primul rând, invocă excepția netimbrării acțiunii

Potrivit art. 1 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru "Acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești, precum și cererile adresate Ministerului Justiției și Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt supuse taxelor judiciare de timbru prevăzute în prezenta ordonanță de urgență. Taxele judiciare de timbru sunt datorate, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, de către toate persoanele fizice și juridice și reprezintă plata serviciilor prestate de către instanțele judecătorești, precum și de către Ministerul Justiției și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție".

Reclamantul a investit instanța de judecată cu o acțiune în răspundere civilă delictuală, pentru repararea unor pretinse daune materiale în cuantum de 40.000 lei și daune morale apreciate de reclamant la suma de 1.000.000 lei, pretenții întemeiate în drept pe dispozițiile art. 1349 și 1357 din Codul civil privind răspunderea civilă delictuală.

Acțiunea întemeiată pe dispozițiile care reglementează răspunderea civilă delictuală este o veritabilă acțiune în pretenții, evaluabilă în bani.

Prin urmare, natura juridică a prezentei acțiuni este aceea a unei cereri de drept comun evaluabile în bani și este supusă dispozițiilor art. 3 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, prin decizia nr. 19/2013, publicată în Monitorul Oficial nr. 45 din 20 ianuarie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1, art. 2 alin.(1) și art. 15 lit. p) din Legea nr. 146/1997 (abrogată prin O.U.G. nr. 80/2013 și care păstrează, în esență, dispozițiile legale examinate în recursul în interesul legii pendinte) a stabilit că: "Cererile prin care se solicită, pe cale separată, acordarea cheltuielilor de judecată sunt cereri principale supuse taxei judiciare de timbru, care se calculează la valoarea pretențiilor deduse judecării, chiar dacă cererile care au format obiectul litigiului din care aceste cheltuieli provin au fost scutite de la plata taxelor judiciare de timbru".

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că cererea nu se încadrează în niciuna din scutirile prevăzute de OUG nr. 80/2013, apreciază că se impune timbrarea la valoarea pretențiilor indicate de reclamant.

În contextul celor expuse anterior solicită instanței să pună în vedere reclamantului să timbreze cererea la valoarea cuantumului pretențiilor afirmate, iar în caz contrar, în temeiul art. 197 teza a doua Cod de procedură civilă, solicităm admiterea excepției și anularea cererii ca fiind netimbrată.

II. Excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului Român prin Ministerul Finanțelor.

Reclamantul Tudosan Ionel a chemat în judecată pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor, apreciind că angajarea răspunderii acestuia pentru cheltuielile de judecată și prejudiciile morale suportate reiese din faptul că a fost achitat și că obligația suportării acestor cheltuieli rămâne în sarcina statului, pe temeiul culpei procesuale a autorităților judiciare și că sunt îndeplinite condițiile privind răspunderea civilă delictuală.

Fiind o acțiune care a fost întemeiată în drept și pe dispozițiile art. 1349 și 1357 din Codul Civil care instituie răspunderea civilă delictuală, trebuie să se analizeze dacă există identitate între persoana chemată în judecată și cea ținută de obligația de despăgubire, respectiv cea care a comis fapta cauzatoare de prejudiciu.

Așa cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție, raporturile dintre stat și puterea judecătorească sunt reglementate prin norme de rang constituțional și subordonat acestora, prin lege organică, respectiv Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. (Decizia nr. 3027 din 14 mai 2010).

Mai mult decât atât, arată faptul că, Statul Român poate fi subiect de drepturi și obligații nu numai în raporturile de drept constituțional, administrativ sau fiscal, ci și în raporturile private, cum sunt cele de natură civilă, din moment ce legea nu distinge. Aceasta nu înseamnă, că în mod automat, în orice raport privat, de drept civil, Statul Român trebuie să răspundă fără o analiză riguroasă a conținutului acestui raport juridic și ca atare a naturii obligației în discuție.

Potrivit art. 36 din Codul de procedură civilă "Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecării. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond".

Ca definiție doctrinară, calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel care este titularul dreptului afirmat (calitate procesuală activă), precum și între persoana pârâtului și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecării (calitate procesuală pasivă).

Părți în procesul penal sunt, conform art. 32 alin. (2) din Codul de procedură penală, doar inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente; Statul Român prin Ministerul Finanțelor nu ar putea fi obligat așadar la plata cheltuielilor efectuate de reclamant în procesul penal, neavând calitatea de parte în dosarele penale nr. 2600/1/2015 și nr. 1822/1/2017.

Prejudiciul material invocat de reclamant este constituit din cheltuielile suportate de aceasta în procesul penal, fiind evident faptul că toate actele procedurale în procesul penal au fost făcute de organele de urmărire penală, astfel încât nu se poate conferi calitate procesuală Statului Român prin Ministerul Finanțelor.

Mai mult decât atât, însuși reclamantul menționează în cererea sa că, din punct de vedere procesual, ca subiect activ al acțiunii penale, statul încredințează exercițiul acțiunii penale Ministerului Public.

Conform principiului disponibilității ce guvernează procesul civil, părțile au dreptul de a dispune de obiectul procesului (dreptul subiectiv sau interesul născut din raportul juridic dedus judecării) și de mijloacele procesuale acordate de lege în acest scop.

Acest drept nu poate fi valorificat decât în limitele stabilite de legiuitor, exercitarea lui de către titular neputând avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe.

Arată faptul că, instanța sesizată are obligația să efectueze o analiză riguroasă a conținutului raportului juridic dedus judecării și, ca atare, a naturii obligației în discuție, pentru ca, raportat la particularitățile speței, să poată stabili calitatea procesuală a fiecăreia dintre părți, rațiunea instituirii acestei reguli procedurale fiind tocmai asigurarea scopului definit de legiuitor prin art. 22 alin. 2 din Cod de procedură civilă, în sensul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale.

Voința reclamantului de a chema în judecată Statul Român prin Ministerul Finanțelor, nu este de natură să confere și legitimare procesuală pasivă Statului Român prin Ministerul Finanțelor, având în vedere că o astfel de legitimare se analizează strict și delimitat în funcție de raportul juridic dedus judecării în cauza respectivă.

Prin urmare, Statul Român prin Ministerul Finanțelor nu-și poate legitima calitatea procesuală pasivă atunci când se invocă faptul că alte persoane - fizice sau juridice - s-ar face vinovate de producerea unui eventual prejudiciu, în cadrul raportului juridic litigios, urmând a se antrena în mod direct răspunderea civilă delictuală a persoanelor respective, în măsura în care, într-adevăr, s-ar fi produs un prejudiciu.

În acest context, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 221 din Codul Civil, potrivit cărora "Dacă prin lege nu se dispune altfel, persoanele juridice de drept public sunt obligate pentru faptele licite sau ilicite ale organelor lor, în aceleași condiții ca persoanele juridice de drept privat".

Conform art. 224 alin.1 din Codul Civil "Dacă prin lege nu se dispune altfel, statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice și niciuna dintre aceste persoane juridice nu răspunde pentru obligațiile statului."

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privind statutul judecătorilor și procurorilor: (1) Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției. (1*1) Procurorii sunt independenți în dispunerea soluțiilor, în condițiile prevăzute de Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare. (1*2) Procurorii numiți de Președintele României se bucură de stabilitate.

Totodată, plecând de la principiile constituționale cu privire la răspunderea patrimonială a statului, consacrate de Constituția României (art.21, 44, 52, 53 și 123 alin.5) și Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, apreciem că acest tip de răspundere, cu caracter autonom, nu este nici generală și nici absolută, ci este supusă unor reguli speciale, proprii, altele decât cele consacrate de Codul Civil și care guvernează regimul răspunderii particularilor.

Din punct de vedere al laturii subiective, răspunderea administrativ patrimonială a statului este obiectivă (răspunderea patrimonială exclusivă a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare - art. 52 alin. 3 din Constituție și răspunderea patrimonială exclusivă a autorităților administrației publice pentru limitele serviciului public - ce se deduce din coroborarea prevederilor art. 16 alin.1 și 2 și ale art.22 din Constituție) și subiectivă (răspunderea patrimonială reglementată de art. 52 alin. 1 din Constituție și de Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ).

Prin urmare, raportat la prevederile legale mai sus invocate, Statul Român prin Ministerul Finanțelor nu are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză, motiv pentru care solicită să fie admisă excepția invocată și să respingă acțiunea pe cale de consecință.

III. Excepția inadmisibilității acțiunii

Analizând condițiile răspunderii civile delictuale reglementată de art. 1349 din Codul Civil, se constată că pentru angajarea acestei răspunderi sunt necesare a fi întrunite cumulativ următoarele condiții: existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul.

În speță, nu se poate reține o faptă ilicită sau vinovăția Statului Român prin Ministerul Finanțelor pentru faptul că așa cum susține reclamantul, prin faptul că procesul penal s-a finalizat printr-o hotărâre de achitare s-a stabilit un raport juridic litigios între stat și reclamant.

Statul Român răspunde pentru prejudicii cauzate unui inculpat, înglobând cheltuielile efectuate într-un proces penal, numai în limitele și în situațiile prevăzute de art. 538-539 Cod procedură penală, iar nu pe temeiul art. 1349 Cod civil care reglementează răspunderea civilă delictuală.

Răspunderea statului este o răspundere directă, limitată doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale.

Dispozițiile Codului de procedură penală nu constituie o aplicare a principiilor consacrate de art. 1349 Cod civil care reglementează răspunderea civilă delictuală.

Potrivit art. 52 alin. 3 teza I și II din Constituția României, statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, iar răspunderea statului este stabilită în condițiile legii.

Prin urmare, dispozițiile constituționale consacră un raport juridic de drept public, pe care îl supune condiției reglementării prin lege specială. Or, legea specială la care face referire textul constituțional este art. 538-539 Cod procedură penală.

Nici răspunderea civilă delictuală obiectivă a pârâtului Statul Român nu poate fi reținută, deoarece, pentru ca aceasta să își găsească aplicarea, ar fi necesar ca pârâtul să aibă calitatea de comitent al magistraților procurori, iar între pârât și procurori nu există un raport de prepușenie, pârâtul nefiind ținut să răspundă pentru modul de exercitare a atribuțiilor profesionale de către procurori în baza principiilor răspunderii civile delictuale, ci doar în cazurile expres prevăzute de lege.

Așadar, în conformitate cu dreptul național, Statul Român răspunde pentru prejudiciile cauzate unui inculpat într-un proces penal doar în temeiul și în condițiile reglementării speciale referitoare la răspunderea pentru erorile judiciare, iar nu în temeiul normelor generale de drept civil privind răspunderea delictuală.

În acest sens, este și Sentința civilă nr. 6.697 din 30 septembrie 2016 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, prin care s-a reținut că: "Art. 52 alin. (3) din Constituția României, republicată, stabilește răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, aceeași prevedere fiind preluată și de art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 303/2004). Din interpretarea a contrario a textului art. 52 alin. (3) din Constituția României, republicată, precum și din cea sistematică a tezelor defipte de art. 52 din Constituție, în integralitatea sa, prima instanță a reținut că, în cazul unor pretinse vătămări cauzate de autoritățile menționate în titlul III capitolul VI din Constituție, statul nu poate fi tras la răspundere decât în cazul vătămărilor cauzate prin erori judiciare. Așadar, în conformitate cu dreptul național, statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate unui inculpat într-un proces penal doar în temeiul și în condițiile reglementării speciale referitoare la răspunderea pentru erorile judiciare, iar nu în temeiul normelor generale de drept civil privind răspunderea delictuală."

Așadar, este nejustificată antrenarea răspunderii statului pe temeiul răspunderii civile delictuale, așa cum s-a reținut constant în jurisprudența înaltei Curți de Casație și Justiție (Secția I civilă - Decizia nr. 6.976 din 9 decembrie 2004 și Secția a II-a civilă - Decizia nr. 1.911 din 15 noiembrie 2016).

Nu în ultimul rând, invocă și Decizia nr. 20/19.03.2018, pronunțată de înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, potrivit căreia: "nu este posibil a se stabili fundamentul juridic al răspunderii pentru cheltuielile procesuale efectuate de părți în procesul penal, ca expresie a aplicării legii civile, printr-o extrapolare a circumstanțelor concrete ale cauzei, printr-o rezolvare de principiu care să regleze întreaga problematică generată prin aplicarea textului de lege".

Totodată, în susținerea aspectelor mai sus prezentate, invocă Decizia înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2059 din 14 octombrie 2020 pronunțată în dosarul nr. 773/117/2019, care în considerentele sale a reținut următoarele: "A considera altfel, îngăduind ca, pornind de la evocarea unor dispoziții cu valoare principială, cuprinse în Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, să se pretindă obligarea Statului la repararea prejudiciului cauzat uzând de dispozițiile dreptului comun în materia răspunderii civile delictuale, fără a se avea în vedere, ca obligatoriu fundament al cererii în justiție, regimul juridic al acțiunii stabilit prin prevederile legilor speciale în materie, adoptate în scopul evidențierii principiului consacrat de art. 52 alin.(3) din Constituție, înseamnă a permite reclamantului să nesocotească tocmai dispozițiile legale special edictate, sub temei constituțional, pentru acest tip particular de situație juridică." În concluzie, având în vedere faptul că răspunderea patrimonială a Statului Român prin Ministerul Finanțelor pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare nu poate fi angajată decât în condițiile legii speciale și nu potrivit prevederilor dreptului comun întrucât, în caz contrar, prin soluția pronunțată, s-ar încălca principii fundamentale de drept precum specialia generalibus derogant și electa una via, solicită să fie respinsă prezenta acțiune ca inadmisibilă.

IV. Pe fond, în situația în care se vor respinge excepțiile invocate și se va proceda la judecarea cererii, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente:

Suma solicitată cu titlu de prejudiciu material este reprezentată de cheltuielile de judecată efectuate în dosarul penal, respectiv onorariile avocaților, cheltuielile de deplasare și alte cheltuieli de judecată (transport și masă).

În ceea ce privește solicitarea reclamantului de acordare a cheltuielilor de judecată reprezentate de onorariile avocaților și cheltuielile de deplasare arătăm că acestea trebuie dovedite de partea care le solicită, situație în care nu ne regăsim deoarece reclamantul nu demonstrează riguros, pe baza unor probe, efectuarea și valoarea acestora.

Astfel, deși reclamantul depune în probațiune chitanța nr. 31254469/21.12.2018 eliberată de Patria Bank SA prin care se atestă depunerea sumei de 15.000 lei în contul SCA Mihnea, Stoica și Asociații, la detaliile de plată de menționează numai "onorariu avocat", nefiind indicat numărul de dosar ori alte mențiuni (de exemplu, număr contract de asistență juridică) din care să rezulte cu certitudine faptul că plata s-a efectuat pentru serviciile juridice prestate în legătură cu dosarele penale nr. 2600/1/2015 și nr. 1822/1/2017.

De asemenea, reclamantul a achitat SCA Mihnea, Stoica și Asociații suma anterior menționată la data de 21.12.2018, așadar la o distanță considerabilă de momentul pronunțării de către înalta Curte de Casație și Justiție a Deciziei nr. 92/30.05.2018.

Referitor la chitanțele nr. 1062/25.05.2020 și nr. 1063/25.05.2020 emise de Dan Moleanu Cabinet de Avocat, nici acestea nu cuprind referiri la numărul dosarelor penale ori numărul contractului de asistență juridică pentru a putea proba faptul că aceste cheltuieli au fost efectuate pentru serviciile de asistență juridică prestate în dosarele penale nr. 2600/1/2015 și nr. 1822/1/2017. Și plata sumei totale de 15.000 lei s-a efectuat mult după pronunțarea Deciziei penale nr. 92/30.05.2018.

Cu privire la onorariul de avocat, arată că din extrasele de pe portalul instanțelor de judecată depuse de reclamant în probațiune rezultă faptul că acesta nu a fost reprezentat de avocat ales la toate termenele de judecată, ci a beneficiat în parte de apărare din oficiu, costuri ce au fost suportate din fondul Ministerului Justiției.

Cu privire la sumele solicitate de reclamant pentru transport și masă, acesta nu a probat în niciun mod pretențiile sale.

Pentru a putea fi acordate cheltuielile de judecată, este necesar ca partea adversă să se afle în culpă procesuală, iar fundamentul juridic al cheltuielilor de judecată este întemeiat pe o răspundere civilă de natură delictuală, răspundere al cărei conținut îl constituie obligația civilă de reparare a prejudiciului cauzat părții adverse.

Fiind însă pe tărâm delictual, este necesară întrunirea cumulativă a elementelor acestei răspunderi, respectiv existența unei fapte ilicite săvârșite cu vinovăție care să fi cauzat părții adverse un prejudiciu constând în cheltuieli de judecată.

Răspunderea delictuală a statului în temeiul art. 453 Cod procedură civilă nu ar putea fi antrenată, întrucât, dispozițiile procesuale civile reglementează numai răspunderea părții care a pierdut procesul. Or, statul nu este parte în procesul penal, ci, potrivit art. 29 Cod procedură penală este un participant care îndeplinește un serviciu public de restaurare a ordinii de drept.

Așadar, nu se poate reține că în cazul achitării, statul ar fi cel care pierde procesul, în sensul prevăzut de art. 453 Cod procedură civilă.

Astfel, în procesul penal, statul, prin organele de urmărire penală, are obligația de a declanșa acțiunea penală în cazurile prevăzute expres de lege, în vederea identificării faptelor penale, a autorilor și a pedepsirii acestora, în scopul restaurării ordinii de drept.

Scopul oricărui proces penal este reprezentat de constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Faptul că finalitatea procesului penal nu a fost marcată de o soluție de condamnare nu poate conduce la concluzia că pașii procedurali urmați de organele de cercetare penală reprezintă prin ei înșiși fapte ilicite, atâta timp cât au fost oferite garanțiile procesuale impuse de lege și au avut ca suport juridic un minim de probe apte a determina începerea urmăririi penale, respectiv trimiterea în judecată.

În schimb, procesul civil este guvernat de principiul disponibilității și a intereselor de ordin personal, particular, de aceea partea care declanșează un litigiu prin formularea unei cereri de chemare în judecată, este apreciat a fi în culpă pentru că, fără a fi obligat, în scop personal, a determinat pârâtul să iasă din pasivitate pentru a se apăra, efectuând cheltuieli de judecată. Scopul statului, însă, este restaurarea ordinii de drept și aflarea adevărului și nu condamnarea inculpaților, așa încât nu se poate considera că statul a pierdut când un inculpat a fost achitat.

Pentru a statua cu privire la eventuala incidență a dispozițiilor art. 1357 Cod civil trebuie pornit de la dispoziția constituțională înscrisă la art. 52 alin.(3) conform căruia: "Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență."

Legea organică prin care au fost stabilite condițiile în care statul și magistratul răspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare este Legea nr. 303/2004 privind statutul Judecătorilor și procurorilor, prin art. 96.

Rezultă astfel că statul răspunde doar pentru erori judiciare, o răspundere obiectivă, întemeiată pe ideea de garanție, iar nu pentru fapta proprie ori în calitate de comitent, întrucât Statul Român nu are o răspundere nelimitată și necondiționată.

Prin raportare la dispozițiile Constituției României înscrise la art. 52 coroborate cu dispozițiile art. 96 din Legea nr. 303/2004 rezultă că în speță nu poate fi vorba de incidența art. 1357 Cod civil câtă vreme statul răspunde doar în condițiile expres prevăzute de lege, condiții care nu sunt întrunite în cauză.

În sensul celor de mai sus, menționează cu titlu de practică judiciară Decizia civilă nr. 413 din 31 iulie 2020 pronunțată în dosarul nr. 5735/63/2018 de către Tribunalul Dolj prin care s-a reținut că: "în favoarea reclamantului nu operează prezumția de culpă a Statului Român, chemat în judecată, întrucât cel din urmă nu a avut calitatea de "parte" în procesul penal stricto sensu, noțiune pe care o are în vedere art. 453 Cod procedură civilă", Sentința civilă nr. 6750 din 13.08.2020 pronunțată în dosarul nr. 32366/212/2019 de către Judecătoria Constanța prin care s-a reținut că: "Pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice nu poate fi obligat la plata cheltuielilor efectuate de reclamant în dosarul penal nici din perspectiva dreptului comun al răspunderii civile delictuale."

Tot în acest sens este și Sentința civilă nr. 939 din 20 august 2020 pronunțată în dosarul nr. 673/330/2020 de către Judecătoria Urziceni, prin care s-a reținut că: "Nu se poate extrapola în sensul că Statul Român să suporte, pe calea unui proces separat, pe cale civilă, cheltuielile de judecată generate într-un proces penal, întrucât potrivit art. 453 alin.(1) Cod procedură civilă, într-un proces civil partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuielile de judecată. Art. 453 alin.(1) Cod procedură civilă are în vedere exclusiv părțile participante la proces, iar nu și ceilalți participanți la proces."

Mai mult decât atât, pârâțul arată instanței de judecată faptul că în aprecierea quantumului cheltuielilor solicitate, instanța poate, chiar și din oficiu, să reducă motivat partea din cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocaților, atunci când acesta este vădit disproportionat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei.

Cum textul nu distinge, el are aplicabilitate atât atunci când cheltuielile de judecată sunt solicitate pe cale accesorie în litigiul în care s-a efectuat, cât și atunci când sunt solicitate pe calea unei acțiuni separate, în realitate, dispozițiile legii privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat menționate consacră principiul obligativității respectării contractului de asistență judiciară și sunt aplicabile exclusiv părților contractante.

Prin reducerea quantumului onorariului avocațial pus în sarcina părții care a pierdut procesul, instanța nu intervine în contractul de asistență judiciară și nu-l modifică, în sensul diminuării sumei convenite cu titlu de onorariu, ci doar apreciază în ce măsură onorariul părții care a câștigat procesul trebuie suportat de partea care se află în culpă procesuală.

Doctrina este unanim de acord că există două criterii legale pentru exercitarea atribuției reducerii motivate a cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul avocaților: valoarea cauzei și munca (activitatea) desfășurată de avocat. Cele două criterii sunt cumulative, așa cum rezultă din formularea legii, „în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată”, ceea ce înseamnă că ele trebuie observate concomitent de către instanță, ceea ce este normal dacă avem în vedere că protecția instituită pentru partea care cade în pretenții este asigurată numai combinând cele două criterii. Cu alte cuvinte, chiar dacă valoarea obiectului cauzei este una redusă, ea trebuie avută în vedere întotdeauna, chiar

și atunci când munca avocatului este complexă și consistentă -de minimis non curat praetor, dacă ai un caz de valoare redusă, nu îl ataci cu maximă elaborare și colecție de competențe profesionale.

Luarea în considerare a valorii cauzei (sintagmă care trebuie interpretată larg, cuprinzător, în sensul de miză a procesului pentru parte, care există și în cazul acțiunilor neevaluabile în bani) nu înseamnă neapărat o raportare procentuală, mecanică, la acest criteriu; nu este exclus să fie depășită oarecum această valoare de quantumul onorariului avocațial, atunci când, bunăoară, temeinicia pretențiilor părții câștigătoare este evidentă și s-au făcut încercări de soluționare prejudiciare, ocolite cu rea-credință de partea care trebuie obligată la cheltuieli.

Cu privire la activitatea (munca) avocatului, aceasta nu trebuie să îi aparțină integral acestuia, putând în parte proveni de la persoane care prestează muncă sub conducerea sa.

Nicio dispoziție din legea fundamentală nu interzice expres consacrarea prin lege a prerogativelor instanței de a cenzura cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată quantumul onorariului convenit între părțile contractului de asistență juridică, prin prisma proportionalității cu amplitudinea și complexitatea activității depuse.

O asemenea prerogativa este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar să-i fie opozabil, iar opozabilitatea este consecința însușirii sale de către instanță prin hotărârea judecătorească, creanța dobândind astfel caracter cert, lichid și exigibil.

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că onorariile avocațiale urmează să fie recuperate numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare și au fost în mod real făcute, în limita unui quantum rezonabil.

În ceea ce privește daunele morale, în acțiunea formulată reclamantul apreciază că acordarea acestora este întemeiată raportat la pretinsele consecințe ale demersurilor întreprinse de procurorul de caz din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, respectiv: (1) faptul că reclamantul a fost nevoit să își dea demisia de onoare din funcția de procuror în cadrul D.I.I.C.O.T. - Structura centrală, (2) faptul că i s-a adus atingere dreptului la libertate și siguranță, la libertatea de circulație (mișcare) prin dispunerea măsurii controlului judiciar instituită prin Ordonanța nr. 649/P/2014 din 26.06.2015, precum și (3) faptul că, din cauza refuzului procurorului și judecătorului de cameră preliminară de a schimba măsura privitoare la obligația de a nu părăsi domiciliul, s-a produs o întrerupere a legăturilor familiale cu soția și copiii aflați în București.

Totodată, reclamantul acuză și faptul că imaginea acestuia a fost afectată în mod grav și prin modul în care autoritățile s-au pronunțat asupra vinovăției acestuia fapt ce, în opinia reclamantului, a fost de natură să influențeze în mod direct articolele de presă, precum și percepția opiniei publice.

Față de alegațiile reclamantului, observă că, în Ordonanța nr. 649/P/ 2014 din 26.06.2014 se menționează că, în ceea ce îl privește pe inculpatul Tudosan Ionel, având în vedere că din probele cauzei rezultă săvârșirea infracțiunii de complicitate la șantaj prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 207 alin. 1 și 3 Cod penal, măsura controlului judiciar este necesară în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, raportat la faptul că persoanele care urmează a fi audiate pentru stabilirea corectă a situației de fapt sunt persoane din cercul relațional și pot fi influențate de acesta, precum și în scopul împiedicării sustragerii inculpatului de la urmărirea penală.

Totodată, în Ordonanța nr. 649/P/2014 din 26.06.2014 se precizează că, pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul are și obligația să informeze de îndată Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și Poliția mun. Craiova - Secția 5 cu privire la schimbarea locuinței și să nu părăsească localitatea de domiciliu, decât cu încuviințarea prealabilă a procurorului competent.

Deși afirmă că prin măsurile dispuse de procurorul de caz i-a fost încălcat dreptul la liberă circulație, prin înscrisurile depuse în probațiune nu probează faptul că reclamantul din

prezenta cauză a solicitat încuviințarea prealabilă a procurorului competent pentru părăsirea localității de domiciliu, solicitare ce i-a fost refuzată.

Având în vedere faptul că, potrivit afirmațiilor reclamantului, bunica acestuia în vârstă de 88 ani se afla în îngrijirea sa, iar menținerea relațiilor de familie necesita deplasarea numitului Tudosan Ionel în localitatea Dăduleni, respectiv în municipiul București, apreciază că se impune ca reclamantul să probeze că a întreprins toate demersurile legale necesare pentru a obține încuviințarea efectuării de deplasări în afara localității de domiciliu și că aceste demersuri au fost respinse de organele competente.

De asemenea, se impune a fi observat că măsura controlului judiciar dispusă prin ordonanța mai sus menționată a fost supusă în mod repetat controlului instanțelor de judecată.

În încheierea din data de 11.08.2015 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în dosarul nr. 2600/1/2015, instanța de judecată a reținut, cu privire la critica inculpatului Tudosan Ionel privind necomunicarea ordonanței prin care i s-a instituit măsura controlului judiciar cu consecința privării sale de dreptul de a sesiza prin plângere judecătorul de drepturi și libertăți, că această critică putea fi invocată și analizată cu ocazia discutării măsurilor preventive, în fața judecătorului de cameră preliminară de la momentul sesizării instanței cu rechizitoriu.

Totodată, instanța a mai reținut că la dosar există procesul verbal din 26.06.2014 prin care inculpatului Tudosan Ionel i se aduce la cunoștință luarea măsurii controlului judiciar și nimic nu îl împiedica să înregistreze o plângere, în aceeași zi, chiar și pe fax, la judecătorul de drepturi și libertăți.

Prin încheierea din data de 02.10.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 2600/1/2015, instanța de judecată a menținut măsura preventivă a controlului judiciar dispusă față de inculpatul Tudosan Ionel, al cărei conținut a fost modificat în sensul înlăturării obligației inculpatului de a nu depăși limita teritorială a municipiului Craiova.

Împotriva încheierii din data de 02.10.2015 a formulat contestație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, contestație ce a făcut obiectul dosarului nr. 3612/1/2015, admisă prin încheierea nr. 232C/15.10.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 3612/1/2015.

În cuprinsul încheierii nr. 232C/15.10.2015, instanța de judecată a reținut că, pentru a se respecta dreptul inculpatului la liberă circulație și, în același timp, pentru a se asigura interesul general constând în buna desfășurare a procesului penal, este necesară modificarea conținutului interdicției prevăzute de art. 215 alin. 2 lit. a Cod procedură penală impusă inculpatului Tudosan Ionel pe durata controlului judiciar, în sensul obligării acestuia la a nu depăși teritoriul României fără încuviințarea organului judiciar.

În cauza dedusă judecării, reclamantul susține că imaginea acestuia a fost afectată în mod grav și prin modul în care autoritățile s-au pronunțat asupra vinovăției acestuia fapt ce, în opinia reclamantului, a fost de natură să influențeze în mod direct articolele de presă, precum și percepția opiniei publice.

Potrivit art. 8 din Convenție - dreptul la respectarea vieții private și de familie, „1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

Condițiile în care poate exista o ingerință, din partea unui stat, în exercitarea unui drept protejat sunt stabilite la art. 8 § 2, și anume: în interesul securității naționale, al siguranței publice sau al bunăstării economice a țării, pentru apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora. Sunt permise limitări în cazul în care acestea sunt „conforme cu legea” sau „prevăzute

de lege" și sunt „necesare într-o societate democratică” pentru atingerea unuia dintre obiectivele menționate anterior.

De asemenea, potrivit art.11 din Codul de procedură penală "(1) Orice persoană care se află în curs de urmărire penală sau de judecată trebuie tratată cu respectarea demnității umane.

(2) Respectarea vieții private, a inviolabilității domiciliului și a secretului corespondenței sunt garantate. Restrângerea exercitării acestor drepturi nu este admisă decât în condițiile legii și dacă aceasta este necesară într-o societate democratică".

Nu în ultimul rând, cu privire la încălcarea dreptului la viața privată, aspect invocat de reclamant în susținerea cererii de acordare de daune morale, trebuie avute în vedere prevederile art. 74 din Codul civil potrivit cărora "Sub rezerva aplicării dispozițiilor art. 75. pot fi considerate ca atingeri aduse vieții private:

- a) intrarea sau rămânerea fără drept în locuință sau luarea din aceasta a oricărui obiect fără acordul celui care o ocupă în mod legal;
- b) interceptarea fără drept a unei convorbiri private, săvârșită prin orice mijloace tehnice, sau utilizarea, în cunoștință de cauză, a unei asemenea interceptări;
- c) captarea ori utilizarea imaginii sau a vocii unei persoane aflate într-un spațiu privat, fără acordul acesteia;
- d) difuzarea de imagini care prezintă interioare ale unui spațiu privat, fără acordul celui care îl ocupă în mod legal;
- e) ținerea vieții private sub observație, prin orice mijloace, în afară de cazurile prevăzute expres de lege;
- f) difuzarea de știri, dezbateri, anchete sau de reportaje scrise ori audiovizuale privind viața intimă, personală sau de familie, fără acordul persoanei în cauză;
- g) difuzarea de materiale conținând imagini privind o persoană aflată la tratament în unitățile de asistență medicală, precum și a datelor cu caracter personal privind starea de sănătate, problemele de diagnostic, prognostic, tratament, circumstanțe în legătură cu boala și cu alte diverse fapte, inclusiv rezultatul autopsiei, fără acordul persoanei în cauză, iar în cazul în care aceasta este decedată, fără acordul familiei sau al persoanelor îndreptățite;
- h) utilizarea, cu rea-credință, a numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană;
- i) difuzarea sau utilizarea corespondenței, manuscriselor ori a altor documente personale, inclusiv a datelor privind domiciliul, reședința, precum și numerele de telefon ale unei persoane sau ale membrilor familiei sale, fără acordul persoanei căreia acestea îi aparțin sau care, după caz, are dreptul de a dispune de ele."

Potrivit art. 75 din Codul civil "(1) Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte.

(2) Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune."

Or, măsurile dispuse împotriva reclamantului îndeplinesc pragul de necesitate și proporționalitate pe care atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și legiuitorul român l-au stabilit pe cale jurisdicțională.

Modalitatea de desfășurare a unei cercetări penale nu se poate constitui într-o acțiune prejudiciatoare, de natură să angajeze răspunderea civilă delictuală, chiar dacă procesul penal s-a soluționat printr-o hotărâre de achitare.

De asemenea, precizează că, s-a evidențiat regula conform căreia, orice reprezentant al statului trebuie să se abțină să declare public faptul că cel față de care s-a pus în mișcare urmărirea penală sau a fost trimis în judecată este vinovat de săvârșirea infracțiunii ce i se reproșează, înainte ca vinovăția să fie stabilită de către instanță printr-o hotărâre definitivă de condamnare.

Articolul 6 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu poate fi invocat cu scopul de a opri autoritățile din activitatea de informare publică cu privire la anchetele penale în curs.

În acest sens Comitetul de Miniștri al Consiliului European a elaborat recomandarea Rec(2003)13 cu privire la difuzarea informațiilor prin mass-media în legătură cu procedurile penale, în care a informat și a instaurat o obligație de abținere în sarcina reprezentanților statului de la a da publicității informații de natură a aduce atingere prezumției de nevinovăție sau echității procedurilor judiciare. Referitor la terminologia folosită, extrăgând din raționamentul Curții, a considerat că autoritățile nu pot, în declarațiile publice, să folosească orice tip de vocabular, alegerea termenilor fiind esențială pentru protejarea garanțiilor în materie penală. Singurul reprezentant ce poate în anumite condiții să folosească un limbaj mai larg pentru a evidenția existența probelor suficiente de la dosarul cauzei este procurorul, celelalte oficialități nebeneficiind de o astfel de libertate de exprimare.

În stadiul incipient al anchetei nu sunt permise declarațiile interpretabile, în catalogarea lor ținându-se cont de sensul real al termenilor și nu de sensul literal al acestora. Sensul real al termenilor se apreciază în context, folosirea unei terminologii asemănătoare atât de către acuzat, cât și de către autorități putând duce la stabilirea acestuia.

Pentru ca această garanție trebuie să fie efectivă, afirmațiile publice sub forma dubitativă sau interogativă nu sunt excluse de plano de la aplicarea standardului impus de articolul 6 din Convenție. Declarațiile oficialilor statului nu atrag o încălcare a prezumției de nevinovăție dacă sunt emise în cadrul procedurii judiciare, în decizie motivată.

În ceea ce privește susținerea reclamantului cum că mediatizarea cauzei penale i-a afectat imaginea sa socială, învederează instanței faptul că Statul Român nu poate fi ținut răspunzător, neavând rolul de a cenzura informațiile astfel apărute, întrucât s-ar încălca dreptul fundamental la liberă exprimare, prevăzut și garantat de Constituția României, republicată.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului consacră această libertate în art. 10 paragraf 1 "orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere".

Practic, dacă libertatea de exprimare ar fi limitată în mod automat ori de câte ori s-ar considera ca ea ar încălca demnitatea, onoarea sau reputația unei persoane sau ar duce la defăimarea țării sau a națiunii ori ar fi contrară unei morale publice preconceptuate, atunci ea nu ar mai opera decât pentru cazurile când sunt transmise informații inofensive, general acceptate la nivel social.

Libertatea de exprimare vizează atât dezvoltarea personalității umane, cât și dezbateră publică a subiectelor de interes general. Orice dezbateră de acest fel, pentru a fi utilă din punct de vedere social presupune puncte de vedere contrare, unele dintre ele opuse opiniei dominante la un moment dat în societate.

În hotărârea din 8 iulie 1986 pronunțată în cazul Ligens contra Austriei, CEDO a afirmat că "libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei astfel de societăți, una dintre condițiile primordiale ale progresului acesteia și ale dezvoltării fiecăruia. Sub rezerva paragrafului 2 al art. 10, ea se aplică nu numai informațiilor sau ideilor acceptate sau considerate ca inofensive sau indiferente, ci și acelor care rănesc, șochează sau îngrijorează statul sau o anumită parte a populației. Așa o cere pluralismul, toleranța și spiritul de deschidere fără de care nu există o societate democratică".

În consecință, statul nu poate interveni și cenzura informațiile apărute în presă întrucât s-ar încălca dreptul fundamental la exprimare, prevăzut și garantat expres de Constituție.

Art. 30 alin.(8) din Constituția României prevede faptul că "răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștința publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictelor de presă se stabilesc prin lege".

Astfel, dacă reclamantul se considera prejudiciat de informațiile publicate în presă cu referire la persoana sa, avea liberul acces la justiție în vederea angajării răspunderii celor care, prin publicarea unor informații prejudiciante ar fi depășit limitele libertății de informare.

Pe de altă parte nu se poate susține că niciodată și în nicio situație presa nu ar mai trebui să publice informații care țin de efectuarea unor acte de cercetare penală asupra unei anumite persoane.

Invocă în acest sens, decizia de inadmisibilitate pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Tănăsoaica împotriva României, prin care Curtea Europeană a stabilit că „protecția oferită jurnaliștilor de art. 10 din Convenție este subordonată condiției exercitării dreptului cu bună-credință, în sensul de a comunica informații în acord cu respectarea deontologiei jurnalistice care, în cazul furnizării de informații de către terțe persoane, presupune o mai mare rigoare și o atenție deosebită înainte de publicarea informațiilor lor”. Atât doctrina cât și jurisprudența au arătat, în mod unitar, că sarcina probei în cererea privind acordarea daunelor morale revine reclamantului, conform principiului de drept actori incumbit onus probandi, astfel că reclamantul trebuie să facă dovada existenței prejudiciului moral încercat.

În ceea ce privește cuantumul daunelor morale pe care le pretinde reclamantul - 1.000.000 lei - observă caracterul nerezonabil al acestora.

Stabilirea cuantumului despăgubirilor nu trebuie să tindă la o îmbogățire fără justă cauză, ci este imperios necesar a se avea în vedere gradul de încălcare a dreptului afirmat, respectându-se însă, atât principiul proporționalității cât și principiul echității.

Învederează, în acest sens și prevederile Deciziei civile nr. 1095/1994 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Civilă, potrivit cărora: "principiul reparării prejudiciului împiedică, însă, acordarea unor sume mai mari, nejustificate în raport de întinderea prejudiciului real suferit, instituția răspunderii civile delictuale neputându-se transforma într-un izvor de îmbogățire fără just temei a celor ce se pretind prejudiciați".

Precizează faptul că, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția civilă, prin Decizia civilă nr. 3812/05.12.2000, s-a pronunțat în sensul că: "...pentru ca instanța să poată aplica aceste criterii apare însă necesar ca cel ce pretinde daunele să producă un minim de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură drepturile personale nepatrimoniale, ocrotite prin Constituție, i-au fost afectate prin arestarea ilegală și, pe cale de consecință, să se poată proceda la o evaluare a despăgubirilor ce urmează să compenseze prejudiciul."

Totodată, Curtea de Apel Ploiești, a reținut în cuprinsul hotărârii pronunțate că pentru acordarea daunelor morale este nevoie de existența unor elemente probatorii adecvate, de natură să permită instanței găsirea unor criterii de evaluare a întinderii acestora, nefiind suficientă libera exprimare a instanței, bazată pe gradul de percepere de către aceasta a universului psihic al fiecărei persoane, (decizia nr. 683 din data de 21 aprilie 2010 a CA. Ploiești. - publicată în baza de date Legis).

Regulile de evaluare a prejudiciului moral trebuie să fie unele care să asigure o satisfacție morală, pe baza unei aprecieri în echitate și să nu aibă în primul rând un scop patrimonial.

Sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum este prevăzut acest principiu prin art. 41 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența sa, în raport de circumstanțele cauzei, a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală.

Nu în ultimul rând, la cuantificarea daunelor morale, în situațiile în care instanțele apreciază că acestea se cuvin a fi acordate, se are în vedere aspectul general ce se degajă din ansamblul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului care, în mod constant, a statuat faptul că, în privința daunelor morale, în lipsa unor criterii clare de evaluare a prejudiciului moral și de determinare a cuantumului despăgubirilor necesare acoperirii acestuia, instanța trebuie să manifeste prudență și rezonabilitate în acordarea lor.

Tot astfel, în termenii Convenției Europene a Drepturilor Omului, criteriul echității în materia despăgubirilor morale are în vedere necesitatea ca persoana vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, cu efecte compensatorii, dar, în același

timp, despăgubirile să nu se constituie în amenzi excesive pentru autorii prejudiciului și nici venituri nejustificate pentru victime.

Din acest motiv, instanța sesizată cu repararea prejudiciului nepatrimonial trebuie să stabilească o sumă necesară nu atât pentru a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacții de ordin moral, susceptibile de a înlocui valoarea de care a fost privată.

Pe cale de consecință, prin prisma tuturor argumentelor expuse în cuprinsul prezentei întâmpinări, solicită în principal admiterea excepțiilor invocate, iar în subsidiar respingerea cererii de chemare în judecată ce face obiectul dosarului nr. 15869/3/2021 aflat pe rolul Tribunalului București, ca neîntemeiată.

În drept, dispozițiile legale la care a făcut referire în cuprinsul acesteia.

Probe: în temeiul art.265 din Codul de procedură civilă, solicită instanței să admită proba cu înscrisuri.

În ceea ce privește proba cu martori solicitată de către reclamant arată instanței că se opune încuviințării acestei probe, nefiind concludentă și utilă soluționării cauzei.

În fața instanței s-a încuviințat și administrat proba cu înscrisuri, proba cu martori.

Examinând actele și lucrările cauzei, tribunalul se va pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate.

Astfel, obiectul prezentei cauze îl reprezintă cererea formulată de reclamantul TUDOSAN IONEL, în contradictoriu cu pârâtul STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, prin care a solicitat instanței ca prin hotărârea ce va pronunța să dispună obligarea pârâtului la plata următoarelor sume:

- Suma de 40.000 lei, reprezentând cheltuieli de Judecată efectuate de reclamant cu ocazia judecării cauzei penale înregistrate sub nr. 2600/1/2015 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție (etapa fondului) și a cauzei înregistrate sub nr. 1822/1/2017 (etapa apelului) pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a soluționat apelul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe Lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 49/31.01.2017, pronunțată de Înalta Curți de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr. 2680/I/2015.

-Suma de 1.000.000 lei, reprezentând daune morale cauzate reclamantului prin declanșarea procesului penal, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea - nelegală în judecată, în stare de control judiciar (cu obligarea de a nu părăsi localitatea de domiciliu - Craiova) urmată de stingerea acțiunii penale prin-achitare și implicit pentru atingerea adusă dreptului la libertate și siguranță, Ia. libertatea de circulație (mișcare) a reclamantului la viața familială, imagine, onoare și demnitate, reputație, inclusiv dreptul la viața privată.

- plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentului litigiu, potrivit art, 453 Cod procedură civilă.

Acțiunea a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 1349 și 1357 din Codul Civil care instituie răspunderea civilă delictuală.

Or, în ceea ce privește răspunderea statului, trebuie pornit de la dispoziția constituțională înscrisă la art. 52 alin.(3) conform căruia: "Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență." Astfel, rezultă că răspunderea statului este o răspundere directă, limitată doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele de pe rolul instanțelor.

Or, Legea 303/2004 conține dispoziții speciale care prevăd condițiile în care se poate antrena răspunderea Statului prin Ministerul Finanțelor Publice, respectiv dispozițiile art. 96 și urm. din lege.

Prin urmare, nu se poate alege calea dreptului comun pentru a se dezbate răspunderea statului român, în condițiile în care există reglementare specială, care, la interpelarea instanței de judecată, nu a fost aleasă- indicată de reclamant ca și temei de drept al acțiunii sale.

Prin urmare, este inadmisibilă acțiunea formulată de reclamant,

În ceea ce privește petitul relativ la plata cheltuielilor de judecată angajate de reclamant în procesul penal care s-a finalizat cu achitarea sa, apreciază instanța că pârâtul nu

are calitate procesuală pasivă, nefiind parte în raportul juridic care a condus la angajarea acestor cheltuieli, astfel că, văzând și dispozițiile art. 36 CPC, va admite excepția lipsei calității procesuale pasive și va respinge acest petit ca fiind introdus în contradictoriu cu o persoană lipsită de calitate procesuală pasivă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive invocată prin întâmpinare și respinge ca fiind introdus împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă capătul de cerere privind obligarea pârâtului la plata sumei de 40 000 lei reprezentând cheltuieli de judecată efectuate în dosarele penale nr. 2600/1/2015 al ICCJ și nr. 1822/1/2017 al ICCJ.

Admite excepția inadmisibilității cererii privind pe reclamantul **TUDOSAN IONEL**, cu domiciliul în _____, în contradictoriu cu pârâtul **STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE**, cu sediul în București, Bd. Libertății, nr. 16, sector 5, invocată prin întâmpinare, în ceea ce privește celelalte petite ale acțiunii.

Cu drept de apel în 30 zile de la data comunicării, care se depune la Tribunalul București.

Pronunată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței.

**PREȘEDINTE
TUDOR CORINA**

**GREFIER
BERARU ANA-MARIA**

*Red.Jud. ACT/12.04.2023
Tehnored. AM/ACT/4 ex.*

C.T. 12 Aprilie 2023